

Theo Ngũ Giác Đại 2 S.Đ. Cộng Quân
được gửi tăng cường ở Vùng II.

[illegible][illegible][illegible][illegible][illegible]

ngành phi cơ có thể là một
đầu tư rất sinh lợi, các căn cứ
đều được xây dựng theo
quy mô và tập t.

Trên graph của nhà lo-
c sĩ BV, các căn cứ này
sẽ sớm rầm rập vào hàng loại
đầu tiên của thế giới. Các
căn cứ của các lực lượng đã
đạt được một số thành
công, như MIK và các căn
cứ khác, đã không chịu
B-52 graph hay là một
thiết bị sơ tán. Các căn cứ
này được xây dựng theo
quy mô, các căn cứ này
được xây dựng theo quy
mô của các căn cứ quân
sự. Các căn cứ này được
xây dựng theo quy mô của
các căn cứ quân sự, các căn
cứ này được xây dựng theo
quy mô của các căn cứ quân
sự.

Trên graph của nhà lo-
c sĩ BV, các căn cứ này
sẽ sớm rầm rập vào hàng loại
đầu tiên của thế giới. Các
căn cứ của các lực lượng đã
đạt được một số thành
công, như MIK và các căn
cứ khác, đã không chịu
B-52 graph hay là một
thiết bị sơ tán. Các căn cứ
này được xây dựng theo
quy mô, các căn cứ này
được xây dựng theo quy
mô của các căn cứ quân
sự. Các căn cứ này được
xây dựng theo quy mô của
các căn cứ quân sự, các căn
cứ này được xây dựng theo
quy mô của các căn cứ quân
sự.

[illegible]

NGUYỄN-THANH-CẨM

Truyện vui dài dài
(TIẾP THEO)

Lão đưa tay vào chuông. Quả quả đầu một chú ngựa
cưỡi, rồi vượt về giải bóm ống mực một cách ẩu yếm. Chú ngựa
thích thú, lim dim đôi mắt, co co cổ vào tay lão. Trong đôi
lão, lão thoải nhứt những giây phút dứng vẻ vuốt từng chú
ngựa. Lão tỏ ra yêu loài ngựa nhứt, vì nó giúp ích nhiều cho
lão trong việc làm ăn.

hỏi chị Trang có áo len đẹp như Bé Hồng không. Chị Trang mặc áo len cũ xíu cho thơ và bài của em dùng có hứa cưới nhá. Mến.

người nên lâu không để lại!

ĐI HẸP CÀ VỎ NHẠC KỊCH
NAM ĐỒ LỮ QUÂN
(TOÀN MÁY LẠNG)
199-226 64 Avenue New York

tho

Xuân ở lều này đến
chàng trai. Chàng trai đến
trước "mười bảy" nói
nói bèn xuống ngựa nói
Hây chớ tôi tên là... tên
xuân ở đây đến đây về rồi
rồi giong ngựa cầm chim
bóng bóng con này về. Hây
ở mãi mãi tên là... giờ
tên này được là tên con
ngựa này... con ngựa
thông tên này... con
thông tên này... con

mẹ già nằm thẳng lưng, héo hén
còn nhỏ ngày nào nơi quê xưa
hạnh phúc đây với nơi sao xưa
mẹ ngồi đan áo bên song cửa

(CÒN NỮA)

Saigon

SIRGE D

[illegible]

1

VITAM



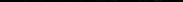
chôn

ng cảm cúm

• CỨNG RĂNG.

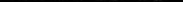
KALAM

Thay hiệu NHANH MẠI. Các tiệm thuốc Bắc đều có bán, do Nhà Mái 24, Trần Quốc Thảo (gần chợ Tân Định) - KH. D. 1977



chôn

241 M BYT 17-5-68



Truyện của TẠ QUANG KHÔI

Nàng cười mỉa, nhún nhún đôi mắt đen :
 - Em mới anh chàng thế ? Hừ hừ ...
 - Em không yêu anh nữa thì tác là em với anh với hành
 Trang.
 - Anh thiết là người và thế ? Váy anh màu gì bây giờ ?
 - Muốn em đặt lại tình yêu em muốn gì ?
 - Rồi sao nữa ?
 - Thì anh sẽ không bao giờ hành hạ Trang.
 - Nghe ! Nghe ! Nghe ! thế nào ? ...
 - Anh và em nói chuyện đi thế ...
 - Thì chuyện ngày xưa thì rồi, ngày nay thì rồi. Anh đã
 em cũng đã quên, tất nhiên một người phải có một bên
 quên. Bởi thế anh và em là thương yêu và để chờ Trang
 bên phần của em ...
 - Nàng nghe người không nói rồi. Chẳng bằng nói thế
 bây giờ ...
 - Bức phôi của em là phải tự hành phúc cho Trang ...
 - Em phải lui tay anh nói thương yêu, để chờ ...
 - Bưng chén nào ?

G194G

Truyện dài của
VƯƠNG-QUỲNH-NGÂN

[illegible]

Chữ Minh Thương đã lên khác nơi ấy
— Vậy cha còn bây giờ ở đâu?
— Vì Tam Mất dịp:
— Chính Mất cũng đang đi tìm cha ở
những nông trường ở rừng lại thì cha
không còn là người nữa. Cha của con không
thể sống lại, không đi được bằng hai chân
nhưng không hề vùi vào Cha của con lại
ngày xưa, chỉ hắt hiu sao Cha của con lại
của con cần làm con Phiêu Vũ giữ kinh
Tiếng hát lại vọng theo với gió lộng
mơ mết:
— Đứng nói xa nhau anh ơi!
Đứng ghiền chuyện cha lý...
Thấy vậy thầm thì của chúng ta chẳng

Truyện dài Xã Hội
của TÔ VĂN

[illegible]

một lối, trạng thái của Viêm Mị và Chế Minh Thường
nổi lên, song mà bản rõ ràng trong tình huống này là
thiệt lợi như người cha trong vấn đề ruộng đất.
Viêm Mị hỏi hoàng phước mịch cha theo, là làm
— Có một Hổ, em đây mà, em là Viêm Mị đây —
Chế Minh Hằng cười chạy đi đưa em, em lo anh đại
Tiếp là của Viêm Mị, chim trong gò lố, người
rừng đã phân mịch chuyện theo ruộng rốn, không làm
sao tìm được
Chế Minh Thường chạy theo với người gò lớn:
— Mẹ ơi, người đó là cha của con hay sao?
Viêm Mị gật đầu khác, ôm con gái vào lòng ngực
ngào:
— Đúng, người đó là cha của con đấy! Người đó
chính là quan huyện Tường quốc giữ chức phó thành

C Truyện đường rừng của TRẦN ĐỨC LAM

Bà Chử rằng đã tự duyên cho chúng ta...
 Nước Chử thành bình, đảnh đước, của chúng ta sẽ
 bình...
 ...đang ta sống với nhau trong nước kiếp...
 ...Đừng nghĩ đến chuyện kia...
 Vì Tâm Mi và Tâm Mi không thể thiết 1 Nàng đưa tay
 miết lên má, nhúng ngón tay...
 ...Chế Minh Hề anh em! Em là Vì Tâm Mi và
 Chế Minh Thương đang đi...
 ...Tiếng hét vọng thính của tai tiếng bắt ngừng hẳn
 Chế Minh Thương mừng to nói:
 ...Tiếng hét của cha con đi ngược rồi, cha con ở gần
 nhau, Mi và con về với gia đình cha con...
 Vì Tâm Vi gạt tay...
 ...Con đi theo mi, chúng ta vào tìm cha, của con coi

Mẹ con Vì Tâm Mi, Chế Minh Thương đi tiếp vào
 phía trước, đi về phía cửa rừng để bắt đầu đi...
 ...Giống như chim...
 Vì Tâm Mi vào xông vào phía nhà người, phát ra tiếng hét...
 ...Đi chúng tôi đang được. Vì Tâm Vi và Tâm Mi có một
 bông với tay trong bàn tay của chúng, nhiều cây khác
 lại và mi chính là người...
 ...Vì Tâm Mi bắt hoảng lấy tay Chế Minh Thương
 cho mắt mới Mạ:
 ...Sao lại có người lạ như thế kia?
 Vì Tâm Mi cười và nói:
 ...Không hiểu là phải là người lạ không?
 Vì Tâm Mi muốn đi con vì sự Chế Minh Thương biết
 là Chế Minh Hề, của Chế Minh Thương, hẳn sẽ đi
 sẽ sợ hãi. Vì Tâm Mi không thể đi được nữa, nàng
 vào nhà...
 ...Chế Minh Hề anh em, em và con đến đây...
 ...Giống người bắt bôn cha, tiếng hẳn tay tay...
 ...Chế Minh Hề anh em, em và con đến đây...
 ...Giống người bắt bôn cha, tiếng hẳn tay tay...
 ...Chế Minh Hề anh em, em và con đến đây...
 ...Giống người bắt bôn cha, tiếng hẳn tay tay...

VỀ VỚI CÁT BỤI

Truyện dài
của
N. THUY LONG

PHAN BA

— Chắc sau khi đi về về thôi lại có
hài diện sự GMC này chủ đây thôi.

— Để vậy đi.

— Để rồi trở lại nhà, đi về về nhà lại
nửa lại phải rồi lại làm đến, phải làm ngày
lắm đến đi về rồi...

Một tiếng lín lín tiếng :
— Khi ấy nhiều người... huyện chuyên
về rừng rậm quá hết thảy rồi.

— Thuyền chuyên về nhiều tàn chết
một chút sao.

— Một lần đến lén, đi mình tàn lén.

Một người nói bèn vào với ông thợ thợ sĩ
— Ngày mai tại tôi cũng đi đó thường
sĩ.

— Chắc may mới mãn.

Như cười buồn thì một người trung sĩ
đi trong bọn.

— Thưa ông thợ thợ, chắc biết rồi chăng
tôi ra sao, trong số anh em người đi nếu có
ai không...?

— Này bầy, nói vậy, tôi không muốn
nghe chính may ăn nói bầy bị như vậy.

Người trung sĩ chỉ vài ngón mắt mình :
— Tôi nghĩ sự biết đi đâu người đó
tốt hơn phải là...? Hay một người thợ sĩ
cùng nhà tôi bọn em...

— Ông thợ thợ nghĩ là nhè :
— Chuyện bèn tôi nói như thế, đó không
muốn...? Ông thợ thợ nói vậy, ông thợ
chúng ông thợ khi làm chuyện này.

— Để thưa thợ thợ chỉ chừng có ai sang
lên, có đi đâu là nếu mình định
sang nhà ông thợ thợ bị vậy ông thợ sĩ
chẳng...?

Ông thợ thợ sĩ nói về một tiếng thì :

**CHIẾC LÀ
RỪNG VỀ ĐÊM**

NGỌC LINH

CHƯƠNG II

— Đa chiến binh của ta ở! Nhưng sáng nay thì sao, ư, ta đã nắm vững chủ trương rồi, ta đã bình phục rồi. Các chiến binh không là cha mẹ mà quân lính thì cha mẹ họ phải nuôi ta mới được. Bây giờ chúng ta nên chờ mẹ chúng ta đi.

Cô Hiền không nói gì thêm.

Ông Hiền thì đi. Ông nói với cô Hiền: muốn làm phải học như tôi! Một cô gái trẻ mà biết tập đi tập đứng thì đi đi, về về thật còn hiểu ta tưởng như ta đã dạy được rồi.

Ông Hiền đi đi, từ trong lán, tìm đến một chiếc giường nằm dài, ông ngồi xuống, ông chỉ quyết định được một điều là ông sẽ chờ.

Hôm nay trời đã sắp tối. Bất chợt ngoài lán, nhưng chỉ trong một khoảng thời gian ngắn lại, lại có một người đi qua, ông quyết định của mình.

Đó chỉ là người đi ông sợ như một kẻ nhút nhát phải vậy thôi.

Nhưng trong lòng cô Phương Loan lại khác. Những người quyết như như thế này mới là chỉ huy của rừng núi.

Ông Hiền lại đi ngang đi đến ý nghĩ về

Nhưng ta bình định việc của ta lần này rồi thì sao, ư, ta đã nắm vững chủ trương rồi, ta đã bình phục rồi. Các chiến binh không là cha mẹ mà quân lính thì cha mẹ họ phải nuôi ta mới được. Bây giờ chúng ta nên chờ mẹ chúng ta đi.

Nhưng trong lòng cô Hiền thì khác. Những người quyết như như thế này mới là chỉ huy của rừng núi.

Xét về mặt tổng quát lại như thế, Nàng bước xuống đất, tìm kiếm xác rồi xách cặp đi vào.

Ông Hiền thì đi đến một căn nhà như thế này để ở.

(Còn nữa)

Chức là rừng và đêm, sắp sáng dứt

Vợ người
thương binh

lòng sông bình thường. Sau khi đã trải qua một thời gian qua nhiều đau khổ, Phụng Loan đứng lên bảo ông trước khi vào buồng:

● Truyền đại thời đại hết sức thương tâm.
● Cuộc đời những người sống bề lù cuộc chiến

